

Catechesis

Mano kūno kilnumas

Šiuo Velykų laikotarpiu, apmąstykite ką Šventoji Dvasia mums kalba per šv. Paulių: „**Kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėkime gyventi atnaujintą gyvenimą**” (Rom 6, 4).

 Kristaus prisikėlimas – nežinomas autorius (WGoA)

“Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos” (Pr 1, 27). „Šlovinu tave, nes esu nuostabiai padarytas” (Ps 139, 14), sako psalmistas. Mes stebimės šiuo pasauliu – pirmiausia **savo buvimu žmogumi, vyru ar moterimi; ir tai yra ne mūsų, bet Dievo pasirinkimas.** Nes Jis galvojo apie mane prieš pasaulio sukūrimą ir atėjus laiko pilnatvei, Jis sukūrė mane su ypatinga misija.

Dievas sukūrė mus su dvasia, kūnu ir protu. **Dievas taip suplanavo, kad Jo dvasia valdytų mūsų dvasią, mūsų dvasia valdytų mūsų protą, o mūsų protas valdytų mūsų kūną.** Dvasia turi būti pilna Dievo išminties, kad galėtų valdyti protą ir kūną pagal Dievo planą. Kūnas turi paklusti Dievo planui ir bendradarbiauti su juo.

Kadangi sekuliari visuomenė atmeta Dievą, apreiškimą, Jėzų kaip mūsų Išganytoją, ji kartu atmeta ir sielą, nuodėmę ir amžinąjį gyvenimą; ji žmogumi laiko tik kūną ir protą. Taip nebelieka vietos moralei bei santykiui su Dievu.

Krikščionybėje svarbiausia paklusti Dievo žodžiui, bet šiuolaikinė kultūra sako: „Daryk kaip nori”. Šeimos yra, nes kiekvienas nori elgtis pagal savo valią. **Su sekuliarizmu ir modernizmu visuotinai paplito klaidinga nuomonė, kad mano**

gyvenimui vadovauja mano jausmai, o aš nesu prieš nieką atsakingas. Ir tai yra vadinama laisve. Toks požiūris naikina mūsų asmenybę ir visuomenę, veda prie amoralumo ir anarchijos.

Remiantis krikščionišku požiūriu, Dievas davė mums skirtingas kūno dalis, atlikti tam tikras funkcijas dabar, o vėliau – amžinajam tikslui. Man duotos akys, kad matyčiau kūrinijos stebuklą, ir už tai galėčiau dėkoti Dievui, o galiausiai, galėčiau matyti Dievo veidą (plg. 1 Jn 3, 2-3; Job 19, 26-27). Ausimis galiu girdėti gamtos garsus ir žmonių balsus ir, galiausiai, galėsiu girdėti gyvojo Dievo balsą. Liežuvis man duotas, kad galėčiau kalbėti tiesą, kitiems apsaakyti Dievo meilę jiems ir galiausiai – šlovinti gyvąjį Dievą su angelais ir šventaisiais danguje. Man duotos rankos, kad dalinčiau Dievo meilę, padėčiau kitiems ir bendradarbiaučiau su Dievu Jo kūrimo darbe. Kojomis galime nueiti į vietas, kurios nuves mus į šventumą. Mes turime naudoti savo proto gebėjimus, tokius kaip atmintį, vaizduotę, fantaziją, intelektą, valią, kad augtume teisingame pažinime, o tai mums padės augti tikėjime. Per savo lytinius organus mes galime dalintis Dievo kūrybine galia, bet tuo naudotis turėtume tik Sakramentinėje santuokoje, pirmiausia tam, kad meilėje pradėtume naują vaiko gyvybę. Kai mes taip bendradarbiaujame su Dievu, naudodami savo kūno dalis taip, kaip Jis buvo numatęs, mes tampame brandūs Dieve.

Šv. Dvasia per šv. Paulių mums sako: „**Trokštu, kad moterys vilkėtų padoriai, puoštųsi droviai ir santūriai**” (1 Tim 2, 9). Dievas, savo išmintimi ir išvalgumu numatė, kaip modernizmas ir sekuliarizmas prieštarauš lyties kilnumui ir tyrumui.

Nors žmogus turi dvasią, jis/ji gyvena savo kūne kaip gyvulys. Kaip gyvulio patelė turi tešmenį, kuriame, motinos kraujas yra perkeičiamas į pieną dėl jos palikuonio, taip pat moteris krūtimis maitina kūdikį. **Sutuoktinių kūnai priklauso išskirtinai vienas kitam ir niekas neturi teisės jais piktnaudžiauti santuokoje ar iki jos.** Arkangelas Rafaelis pasakė Tobijui: „Sara buvo paskirta tau prieš pasaulio

sukūrimą“ (Tob 6, 18). **Kiekvienam besituokiančiam Dievas yra numatęs „tinkamą partnerį“** (Pr 2, 18). Taigi, niekam kitam „netinka“ naudotis kitu savo malonumui, bei savo ir partnerio atžvilgiu tai yra neteisinga.

Todėl Dievas sako: **„Gerai daro vyras neliesdamas moters“** (1 Kor 7, 1) ne santuokoje. Mes turime visus mylėti ir gerbti, nes kiekvienas žmogus yra Dievo paveikslas. Mums tenka atsakomybė kiekvieną žmogų sugrąžinti pas Dievą. Todėl mes neturime jokios teisės išnaudoti kitą žmogų, nesvarbu, susituokusį ar ne. **Tinkamai naudoti įvairias kūno dalis bei protą pagal Dievo planą reiškia: „aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą“** (Rom 12, 1). „Taigi tegu nebeviešpatauja jūsų mirtingame kūne nuodėmė, kad vėl nepasiduotumėte jo geismams. Ir neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip nedorybės ginklų, bet paveskite Dievui save kaip iš mirusiųjų atgijusius ir savo narius – kaip teisumo ginklus“ (Rom 6, 12-13).

T. J. Mariakumar

KODĖL MAN REIKIA IŠPAŽINTIES?

Jėzus atėjo „mums duoti apsčiai gyvenimo“ (Jn 10,10). Apsčiai gyvenimo reikia mūsų kūnui, protui ir sielai. Šv. Paulius sako: „Pats ramybės Dievas iki galo jus tepašventina ir teišlaiko tobulą bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui.“ (1 Tes 5,23).

Jėzus atėjo tam, kad mums duotų apsčiai gyvenimo, bet labai dažnai mes jo negalime patirti. Kaip parašyta Psalmių knygoje: “Kiti sėdėjo niūrioje tamsoje, belaisviai vargani, surakinti grandinėm, nes buvo maištavę prieš Viešpaties žodžius ir paniekinę Aukščiausiojo užmojų. Vieni buvo pasiligoję dėl savo nuodėmingo kelio ir už savo kaltes turėjo kentėti. Į maistą jie negalėjo net pažiūrėti, – jie buvo arti

mirties vartų.” (Ps 107,10-11;17-18).

Iki soties “prikimšę pilvą kiaulių jovalo” (plg. Lk 15,16), ateiname į protą ir pasiryžtame grįžti į Tėvo namus, kur sutinkame atlaidų, mylintį bei gailestingą Viešpatį. Psalmistas dalijasi savo patirtimi: “Kol aš neišpažinau {nuodėmės}, mano kaulai dilo nuo mano nuolatinių dejonių. Juk dieną ir naktį mane slėgė tavo ranka, – man jėgos išseko kaip nuo vasaros karščių. Tada išpažinau tau savo nuodėmę, nebeslėpiau savo kaltės. Tariau: „Išpažinsiu savo nusikaltimus VIEŠPAČIUI“, – ir tu, atleisdamas man nuodėmę, pašalinai kalbę.” (Ps. 32, 3-5).

“Viešpats Jėzus Kristus, mūsų sielų ir kūnų gydytojas, atleidęs paralyžiuotajam nuodėmes ir grąžinęs jam kūno sveikatą, (Plg. Mk 2, 1-12) norėjo, kad Jo Bažnyčia Šventosios Dvasios galia tęstų Jo gydymo ir išganymo darbą, reikalingą ir jos nariams” (KBK 1421) – toks yra Atgailos sakramento tikslas, kaip mus moko Bažnyčia. Pirmąją savaitės dieną, prisikėlęs Viešpats pasirodė apaštalams, įėjo pro užrakintas duris į kambarį ir pasakė jiems: “Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu”. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos.” (Jn 20, 21-23).

Šv. Paulius sutikęs Jėzų regėjime ir gavęs išskirtinę misiją, su nuoširdžiu uolumu prisijungė prie apaštalų. Jis suprato didžiulę Atgailos sakramento reikšmę ir ją mums perdavė laiške:” O visa tai iš Dievo, kuris mus per Kristų sutaikino su savimi ir davė mums sutaikinimo tarnystę. Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaito žmonėms nusikaltimų ir patikėjo mums sutaikinimo žinią.” (2 Kor 5, 18-20). Taigi šis sakramentas dar yra vadinamas Susitaikinimo sakramentu.

Matydamas žmogaus polinkį į nuodėmę ir tai, kad “visi yra nusidėję” (Rom 3,23; 1 Jn 1, 8) Viešpats dėl savo malonės ir gailestingumo įsteigė Atgailos sakramentą. Gali nutikti taip,

kad mes nesuvoksime savo nuodėmės. Pal. Popiežius Jonas Paulius II rašo: “Abejingumas nuodėmei – tai didžiausias šios kartos prakeiksmas”. Viešpats per pranašą Izaiją mums sako: “vargas vadinantiems pikta geru, o gerą piktu” (Iz 5,20). Tarkime, kad turime nuodų butelį ant kurio yra užrašas “nuodai”. Jei šį užrašą nuimtų ir užklijuotų “medus”, nuodai vis tiek liktų nuodais. Taip pat yra ir su nuodėme – nesvarbu kaip ją įvardiname: nuodėmė yra nuodėmė.

Kartais mes manome, kad galime išpažinti atlikti tiesiogiai Dievui, netrapininkaujant kunigui, bet taip papuolame į pavojingą situaciją, kuomet pradėdame nuolaidžiauti ar menkinti savo nuodėmės. Jėzus pasakė: “Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos” (Jn 20,23). Nesilaikydami Jėzaus vadovavimo, patys prisiimame atsakomybę už atleidimą taip, kaip MES NORIME, NE TAIP kaip Jėzus norėjo.

Argi tai ne gundymas moderniam žmogui – neieškoti atleidimo ir pražūti dėl savo užsispyrimo ir nuodėmės, net jeigu Dievas siūlo Savo atleidimą? Žmogiška yra atsiprašyti už savo klaidas. Širdis nurimsta sužinojus, kad mums yra atleista. Išpažinties metu girdėdami nuodėmių atleidimo žodžius, esame dar kartą užtikrinti, kad Viešpats atleidžia mūsų nuodėmes, nes Jėzus suteikė šią galią Apaštalams bei jų įpėdiniais (Jn 20,23; 2 Kor 5,19-20).

Jėzus ne tik atleidžia mūsų nuodėmes, bet ir jas užmiršta, taip mus išvaduodamas iš kaltės už praeities nuodėmes.

“Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių” (1Jn 1,9). “Aš atleisiu nedorybes ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių” (Žyd 8,12). “Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje” (Rom 8,1).

Bažnyčia mus moko, kad norėdami atlikti veiksmingą išpažintį, turime tiksliai praeiti penkių žingsnių etapus. Išpažinties

veiksmingumas priklauso ne nuo nuodėmklausio, bet kaip atgailaujantis nusidėlėlis (penitentas) laikosi šių žingsnių:

1. Išstirkite savo sąžinę Dievo Žodžio šviesoje – ypač atkreidami dėmesį į Dešimt Dievo įsakymų (Iš20. 2-17; KBK2084-2557), penkis Bažnyčios įsakymus (KBK 2041-2043). Įprastai išpažinties sakramentas su sąžinės patikrinimu padidina mūsų nuodėmės supratimą ir veda prie antrojo žingsnio.

2. Gailėkitės dėl savo nuodėmių. Atgaila buvo Centrinė Jėzaus mokymo ašis. Pačioje savo mokymo pradžioje jis ėmė skelbti: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1,15). Be nuoširdžios atgailos už savo nuodėmes, negalime patirti dangaus karalystės. Po prisikėlimo Jis priminė mokiniams apie tai kas parašyta Rašte “(...)jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą” (Lk 24,47). Po Šv.Dvasios atsiuntimo, pirmieji Šv. Petro pamokslų klausytojai stebėjosi: “Tie žodžiai verte vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: „Ką mums daryti, broliai?“ Petras jiems atsakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės” (Apd 2,37-38). Vėliau kalbėdamas Saliamono stoginėje ragino: “Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas” (Apd 3, 19-20).

3. Pasiryžkite daugiau nenusidėti. Raštai ir Bažnyčia moko, kad išpažintis nesuteikia leidimo kartoti nuodėmę. “Mano vaike, nusidėjai? Daugiau to nebedaryk, bet prašyk atleidimo už savo praeities nuodėmes. Bėk nuo nuodėmės kaip nuo gyvatės, nes jeigu prisiartinsi prie nuodėmės, ji tau įkės. Jos dantys – liūto dantys, ji gali sunaikinti žmogaus gyvastį.” (Sir 21, 1-2). Neištikimai moteriai Jėzus pasakė: „Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk.“ (Jn 8,11)

Iš visų penitento veiksmų pirmasis yra gailestis. Tai „sielos

skausmas ir nepakantumas padarytoms nuodėmėms drauge su pasiryžimu daugiau nebeusidėti.“ (KBK 1451)

4. Išpažinti savo nuodėmes kunigui. Bažnyčia mus moko, kad "išpažinti nuodėmes kunigui yra esminė Atgailos sakramento dalis" (KBK 1456).

5. Atlikti atgailą, kurią paskiria kunigas. "Išrišimas pašalina nuodėmę, bet nepašalina nuodėmės sukeltos netvarkos. Pakilęs iš nuodėmės, nusidėjėlis dar turi atgauti visišką dvasios sveikatą. Jis turi padaryti dar šį tą savo nuodėmėms atitaisyti: turi atitinkamai „atsilyginti“ už savo nuodėmes arba jas „išpirkti“. Tas atsilyginimas taip pat vadinamas „atgaila“.(KBK 1459)

Kiekvienas Sakramentas yra matomas ženklas nematomos malonės, kuria Jėzus užpildo mūsų gyvenimus. "Jo malonė atstatė tai, ką nuodėmė buvo mummyse sugriovusi" (KBK 1708).Kaip pasakė Šv. Augustinas: "Kiekvienas, kuris išpažįsta savo nuodėmes, jau bendradarbiauja su Dievu. Žmogus ir nusidėjėlis, taip tariant, yra dvi skirtingos būtybės: girdėdami žodį "žmogus" – galvojate apie tą, kurį sukūrė Dievas; "nusidėjėlis" – tas, kuo žmogus pats save padarė. Sunaikink tai, ką pats susikūrei, tam, kad Dievas galėtų atstatyti tai, ką sukūrė. Kai imsite bjaurėtis tuo, ką padarėte, palikę blogus darbus, jūs pradėsite naujus – gerus darbus. Gerų darbų pradžia galima tik po to , kai išsižadate blogų darbų. Būkite teisingi ir eikite į šviesą."

Šio sakramento tikslas ir vaisius yra sutaukinimas su Dievu. Kas eina Atgailos sakramento su gailesčio kupina širdimi ir maldingai nusiteikęs, „tas patiria sąžinės ramybę ir giedrą, kurias paprastai lydi tvirta dvasinė paguoda“. Iš tiesų susitaikinimo su Dievu sakramentas duoda tikrą „dvasinį prisikėlimą“, sugrąžina Dievo vaikų gyvenimo kilnumą ir jo lobius, kurių brangiausias yra draugystė su Dievu. (KBK 1468).

Mary Pereira.

Rožinio galia

„Duokite man armiją, kalbančią rožinį, ir aš užkariausiu pasaulį“

(Palaimintasis Popiežius Pijus IX)

Kartą keliaudama pal. Motina Teresė orouoste papuolė į sujudimą. Kiekvieno keleivio bagažas buvo kruopščiai tikrinamas. Sulaukusios savo eilės, Motinos Teresės personalo darbuotojai mandagiai paklausė: „Ar turite su savimi ginklų?“ Motina nuolankiai atsakė: „Taip, turiu.“ Darbuotojai truputėlį susierzinę liepė: „Išimkite ir parodykite“ . Motina parodė savo Bibliją ir rožinį, sakydama: „Tai – mano ginklai“ .

Dievo žodis, Biblija, kai juo gyvename, suteikia mums pergalę prieš nuodėmę ir šėtoną. Karaliui Dovydui, apmąstant, kaip jis galėjo nusidėti (2 Sam 11,2-17), jei Dievas jį sukūrė pagal Savo širdį ir protą (Apd 13,22), Dievo dvasia atskleidė tiesą: **„Kaip gali jauni žmonės nepalūžti savo kelyje? Laikydami tavo žodžių. Branginu širdyje tavo žodį, kad tau nenusidėčiau“** (Ps 119. 9,11). Kai gyvename pagal Dievo Žodį, piktasis negali mūsų paliesti (plg. 1 Jn 5,18). Kreipdamasis į jaunos žmones, Šv. Jonas sako: „Jums, jaunuoliai, tai parašiau, nes jūs tvirti ir laikosi jūmyse Dievo žodis, ir jūs nugalėjote piktąjį“ (1 Jn 2,14).

Rožinio malda – taip pat yra galingas ginklas prieš nuodėmę ir šėtoną, nes šioje nuostabioje maldoje apmąstome įvairius Jėzaus ir Motinos Marijos gyvenimo įvykius. Šioje maldoje mūsų protas nėra neužpildytas ar tuščias, nes sąmoningai apmąstome rožinio paslatis, Viešpaties malda, arkangelo Gabrieliaus ir Elzbietos žodžius. Popiežius Paulius VI pasakė, kad **rožinis – tai Evangelijos santrauka**. Tai kartu proto ir žodinė malda. Kuomet mūsų protas yra tuščias, priešas pasiekia savo tikslą, įdėdamas į jį mintis. Todėl rožinio mąstymas leidžia mums augti meditacijos ir kontempliacijos maldose. Rožinį pradedame

kryžiaus ženklą, prisimindami, kad priklausome

Virgin and Child with a Rosary – B.E.Murillo (WGoA)

Šventam Triasmeniam Dievui. „Tikiu“ (Apaštalu tikėjimo išpažinime) išpažįstame „vieną Viešpatį, vieną tikėjimą, vieną krikštą“ (Ef 4,5). Viešpaties maldoje keliame savo širdis melstis kartu su Jėzumi, kuris norėjo, kad turėtume tą patį ryšį su Jo ir mūsų „Abba, Tėvu“, ir prašome apaugoti mus nuo pikto. Kai pradžioje ties trimis rožinio karoliukais, kalbame tris „Sveika Marija“, prašome Motinos Marijos užtarimo, kad kasdien augtume dorybėse, kurias įvardino Šv. Paulius „tikėjime, viltyje ir meilėje“ (1 Kor 13,13).

Tuomet prieiname prie nuostabiausios dalies –rožinio slėpinių apmąstymo (Džiaugsmo, Šviesos, Kančios ir Garbės) iš Jėzaus ir Motinos Marijos gyvenimo įvykių. **Tai svarbiausia rožinio maldos dalis**, lydimą maldų „Tėve mūsų“ ir dešimt „Sveika Marija“. Daina susideda iš eilių ir melodijos. „Sveika Marija“ kartojimas yra melodija, o kiekvienos dalies slėpinių apmąstymas – eilės. Tai ne mantrų kartojimas. Jei tik suprastume „Sveika Marija“ maldos jėgą! Angelas Gabrielius Šventojo Triasmenio Dievo atsiųstas iš dangaus, kreipėsi į paprastą mergaitę: „Sveika, Marija, malonėmis apdovanotoji (malonės pilnoji)! Viešpats su tavimi“. Nė vienas kūrinys nėra sulaukęs tokio sveikinimo (ir niekada nesulaus). Su jos „tebūnie“ (Lk 1,38), Šventoji Dvasia uždengė ją savo šešėliu, o Elzbieta, išgirdusi Marijos sveikinimą „pasidarė kupina Šventosios Dvasios ir šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis jos iščiose“ (Lk 1, 41-42). Šv. Bernardinas iš Sienos pasakė: „Turite žinoti, jog kai „sveikinate“ Mariją, ji taip pat sveikinasi su jumis“. Kuomet aš žvelgiu į ją (pavaizduotą paveiksle ar su tikėjimu savo vaizduotėje) ir kreipiuosi: „Sveika, Marija“, noriu tikėti, kad ji taip pat atsako į mūsų sveikinimą; ir kuomet ji sveikina mus, mes taip pat tampame kupini Šventosios Dvasios, taip pat kaip Elzbieta! Pripildyti

Šventąja Dvasia, jungiamės su Elzbieta skelbdami, „tu pagirta tarp moterų ir pagirtas tavo sūnus Jėzus“ (plg. Lk 1,42).

Antroje šios maldos dalyje Bažnyčia mus kviečia prašyti užtarimo, krieptis į ją Elzbietos žodžiais: „Šventoji Marija, Dievo motina“ (plg. Lk 1,43). Bažnyčia savo pirmąją dogmą (Efezo Susirinkime 431m) Mariją paskelbė Dievo Motina, deramai pripažindama, kad Šventosios Dvasios kupina Elzbieta kreipėsi į Mariją kaip į „Dievo Motiną“. Taigi mes su pasitikėjimu meldžiame šios Dievo Motinos, nes mums nusidėjėliams (Rom 3,23; 1Jn 1, 8,10) reikia jos motiniškos globos ir užtarimo kiekviename mūsų gyvenimo žingsnyje ir jo pabaigoje, kuomet priimdami savo likimą nukeliausime į dangų.

Šv. Liucijai Fatimoje Motina Marija pasakė: „Melskitės rožinį kiekvieną dieną“. Bažnyčia spalio mėnesį skiria priminti jos vaikams šį ypatingą pasiaukojimą – kasdien kalbėti rožinį. Tai vienas iš mūsų ginklų prieš mūsų priešą – šėtoną. Jis nuo seno yra nesantaikoje su Dievo Motina (Pr 3,15; Apr 12, 1-5), nes per ją atėjo pasaulio Išganytojas „kad velnio darbus sugriautų“ (1 Jn 3,8b). Šiame amžiuje, kuomet „velnio darbai“ auga diena iš dienos, leisk mums naudoti šį ginklą kuo dažniau, kad sunaikintume visas priešo žabangas savo gyvenimuose, šeimose, bendruomenėse, darbo vietose, Bažnyčioje ir visame pasaulyje.

Švč. Mergelė Marija Nekaltojo Prasidėjimo skulptūrose ar paveikluose vaizduojama pamynusi gyvatę, simbolizuojančią nugalėtą priešą po jos kojomis ir ji yra laisva nuo visų velnio pagundų. **Priežastis buvo jos „tebūnie“ – „štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1,38).** Mes taip pat turime atsiduoti Dievui, kai meldžiamės rožinį, kad priimtume viską, ką Dievas siunčia į mūsų gyvenimus be murmėjimo; ir tai yra kiekvieno krikščionio pergalė prieš piktąjį.

Popiežius Šv. Pijus X pasakė: **„Iš visų maldų rožinis yra nuostabiausias ir gausiausias malonių; tai malda, kuri**

labiausiai paliečia Dievo Motinos Širdį. Jei norite, kad ramybė karaliautų jūsų namuose, melskite rožinį šeimose.“
„Tas, kuris meldžiasi rožinį kasdien, niekada nebus suklaidintas. Šį pažadą aš su džiaugsmu pasirašau savo krauju“, citata iš Šv. Louis de Montforto "Tikro atsidavimo Marijai".

Br. J. Mariakumar ir Mary Pereira

Mūsų mylimos Motinos gimimo diena

Gruodžio 8 d. Bažnyčia švenčia Švč. Mergelės Marijos Nekaltą Prasidėjimą, o rugsėjo 8 d. – Motinos Marijos gimimo dieną. Kaip įprasta, praėjus devyniems mėnesiams nuo jos prasidėjimo, ji gimė.

✘ Bažnyčia švenčia trijų svarbių asmenų gimimo dienas: Jėzaus, Motinos Marijos ir Jono Krikštytojo. Jono Krikštytojo gimimas yra svarbus, nes jis atėjo kaip Jėzaus Kristaus, pasaulio Išganytojo, pirmtakas. Motina Marija yra Dievo išrinktoji moteris, pagimdžiusi „Gyvąjį Žodį“, kuris kirto priešui per galvą (plg. Pr 3,15). Tai buvo jos kūnas, kurį Dievas nuo amžinybės paruošė Savo Sūnui (plg. Žyd 10, 5). Jėzus neturėjo žemiškojo tėvo, „nes jos vaisius buvo iš Šventosios Dvasios“ (Mt 1, 20). Jėzaus kūnas ir kraujas atsirado iš Motinos Marijos, ir jis turėjo būti be dėmės. Taigi Dievas jai suteikė malonę nuo prasidėjimo momento būti „nekaltąja“ – be gimtosios nuodėmės.

Virgin Mary with Child and the young St. John the Baptist – F. de Zurbarán

Dievas nenorėjo, kad ji būtų susitepusi gimtąja nuodėme, nes į Dievo Karalystę niekas „nepateks, kas netyra“ (Apr 21,27). Taigi ji artimai bendradarbiavo su Jėzumi nuo pat pirmojo Jo

prasidėjimo momento.

Iki paskutinio Savo atodūsiu, Jėzus rūpinosi mylima motina ir patikėjo ją savo brangiam mokiniui. Jėzus tarė savo motinai: „Štai tavo sūnus“. Kryžiaus papėdėje ji prisiėmė motinystę kiekvienam Kristaus mokiniui. Tuomet Jis pasakė mokiniui: „Štai tavo motina“. **„Ir nuo tos valandos mokinsys pasiėmė ją pas save“** (Jn 19,27). Kiekvienas Jėzaus mokinsys turi priimti Jėzaus Motiną pas save – į savo širdį. Jėzus padovanojo Motiną Mariją Savo mokiniams kaip paskutinę Savo dovaną, o mes šią dovaną galime laisvai priimti arba ne! Kaip mes trokštame švėsti mums brangių žmonių gimimo dienas, taip pradžiuginkime savo Dieviškąją Motiną nuoširdžiai priimdami ją pas save – į savo širdis.

Motina Marija taip pat buvo su Apaštalais Bažnyčios susikūrimo pradžioje per Sekmines (tai tam nesuteikia reikšmės, bet **parodo**, kad ji nedalyvavo įsteigiant Kunigystės Sakramentą, Šventąją Eucharistiją ir įsteigiant Atgailos Sakramentą!). Dievas aiškiai numatė jos moterišką vaidmenį Bažnyčioje. Ji yra mūsų Motina ir didžioji užtarėja prie Dievo Sosto. Mes ją didžiai gerbiame, nes ji yra mylimiausia Dangiškojo Tėvo duktė, mylinčioji ir švenčiausioji Motina savo Sūnaus Jėzaus ir mylima Šventosios Dvasios Sutuoktinė – **visa tai dėl jos visiško susivienijimo su Triasmenio Dievo planu ir valia per visą savo gyvenimą**. Taip, gerbkime ją dėl tokio Dievo pasirinkimo ir todėl, kad ji „laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta“ (Lk 1, 45). **Todėl Bažnyčia jai teikia pagarbą aukščiausiu – „hyperdulia“ būdu, GERBIA (NE GARBINA), kaip moko Laterano IV susirinkimas 1215 m.**

Ši Dieviškoji Motina yra labai jautri mūsų reikmėms ir trokšta mums padėti taip, kaip tai darė Kanos vestuvėse. Net kai Jėzus pasakė: „Dar neatėjo mano valanda!“ (Jn 2, 4), ji atkakliai prašė išpildyti prašymą. Todėl ji tarnams pasakė: „Darykite, ką tik jis jums lieps“ (Jn 2, 5). Mes gauname malones ir palaiminimus ne iš Dieviškosios Motinos, ji yra tik Tarpininkė

prie Dievo Sosto; mes jos prašome „melski už mus“. Ir kaip Pats Jėzus nurodė: „Jei mane mylite, –jūs laikysitės mano įsakymų“ (Jn 14, 15); taigi, jei norime gauti Motinos Marijos užtarimo malonių, turime daryti tai, ką jos Sūnus liepia. Kuomet mes, Motinos Marijos vaikai, džiaugiamės jos gimimo diena, pasižadėkime jai, kad rūpinsimės jos Kanoje išsakytu prašymu, kuri jį pakartotinai skatina vykdyti, visuose savo apsireiškimuose per šimtmečius. Paaukokime jai šį pažadą kaip savo gimtadienio dovaną, kylančią iš žemės į dangų!

Mary Pereira

Švenčiausioji Jėzaus Širdis

„Aš palaiminsiu vietas, kur bus pakabintas ir garbinamas Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslas“.

Įeidami į daugelio Katalikų namus, mes pamatome Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslą su šiuo pažadu. Tai yra vienas iš dvylikos pažadų, kuriuos Viešpats davė seseriai Margaritai Marijai Alakok, kai Jėzus pasirodė jai, kai ši meldėsi priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Ji buvo prancūzų vienuolė, kuri turėjo Viešpaties apsireiškimą (1647-1673), kuriame Viešpats išreiškė savo troškimą leisti visai žmonijai pažinti Jo meilės ir gailestingumo stebuklus.

 St M.M.Alacoque contemplating the Sacred Heart of Jesus – C.Guiaquinto (WGoA)

„Katalikų Bažnyčia malda pagerbia ir šlovina Švenčiausiąją Jėzaus Širdį taip kaip ji garbina Jėzų. Ji adoruoja Įsikūnijusį Žodį ir Jo Širdį, kuri mylėdama žmones, leido mūsų nuodėmėms Ją perverti“ (plg. KBK 2669). „Tik Kristaus Širdis, kuri pažįsta savo Tėvo meilę, gali apreikšti mums Jo gailestingumo bedugnę tokiu paprastu ir gražiu būdu“ (plg. KBK 1439).

„Pamaldumas į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį yra viena iš geriausiai žinomų religijos pamaldumo formų į fizinę Jėzaus širdį, kaip Jo dieviškos meilės žmonijai išraišką. Pamaldumas ypatingai pažymi absoliučią meilę, užuojautą ir ilgai kenčiančią dėl žmonijos Jėzaus Kristaus širdį“ (Wikipedia). Pamaldumas apima dažną vertą Šventosios Komunijos priėmimą, ypač Komuniją Pirmaisiais mėnesio penktadieniais ir adoracija priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Popiežius Leonas XIII paskelbė, kad visa žmonija turi būti pašvęsta Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai (Enciklinis laiškas – Annum Sacrum) ir ragino skatinti Devynių Pirmųjų Penktadienių pamaldumą. Birželio mėnesį jis paskelbė Švenčiausios Jėzaus Širdies Mėnesiu. Popiežius Pijus XII paskelbė, kad **pamaldumas į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį yra „pamatas, ant kurio reikia statyti Dievo Karalystę kiekvieno individo, šeimos ir tautų širdyse“.**

Garbindami ir šlovindami Švenčiausiąją Jėzaus Širdį, mes gražiname begalinę meilę, kurią Jis parodė mums sukurdamas mus, mirdamas už mūsų nuodėmes ir atiduodamas save mums Šventojoje Komunijoje, užtardamas mus priešais Tėvą; mes taip pat nuraminame Įsikūnijusios Meilės širdį, kurią mes įskaudinome savo burnojimu prieš Dievą, šventvagystėmis, atstūmimu, maištavimu ir netikėjimu. Šis žmonijos daromas blogis auga – abortai, skyrybos, homoseksualumas, eutanazija, neteisingumas ir žiaurumas, pornografija ir t.t. Bet Dievas iš Savo gailestingumo neapleidžia mūsų, nes mes esame Jo kūriniai. Jis nenori, **„kad nedorėlis mirtų, bet nori, kad nedorėlis sugrižtų iš savo kelio ir būtų gyvas“** (Ez 33, 11). **Jis yra be galo gailestingas ir duoda mums laiko atsiversti.**

Per Šv. Paulių Šventoji Dvasia prašo: „Kaipgi drįsti niekinti Jo gerumo, pakantumo ir kantrumo lobius, nesuprasdamas, kad Dievo gerumas skatina tave atsiversti? Deja, savo užkietėjimu bei neatgailojančia širdimi pats sau kaupi rūstybę rūstybės dienai, kurią apreikš Dievo teisingas teismas. Jis kiekvienam sumokės už jo darbus“ (Rom 2, 4-6).

Atsiteisdami už žmonijos nuodėmes, kurios neabejotinai žeidžia

Jėzaus Širdį, visi dar labiau mylėkime ir garbinkime Jo Švenčiausiąją Širdį. Kadangi Jo Širdis yra meilės simbolis, garbindama Jo Širdį, Bažnyčia švenčia Meilę.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, Meilės ir Gailestingumo Šaltini,

Šiandien mes ateiname prašyti Tavo palaiminimų

O paliesk mūsų šaltas ir nedėkingas širdis

Ir padaryk jas, Viešpatie, vis labiau savomis.

Mary Pereira